

Rolnummer
RvV 282 033

Uw kenmerk

Brussel
20 januari 2023

Mijnheer,

Hierbij beteken ik u het arrest betreffende de hierboven vermelde zaak.

Met toepassing van artikel 39/67 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan u een cassatieberoep indienen, voorzien bij artikel 14, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad Van state.

Het verzoekschrift waarbij cassatieberoep wordt ingesteld, moet door uw raadsman, gedagtekend en ondertekend worden ingediend binnen de 30 dagen na de kennisgeving van dit arrest (artikel 3 §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van een cassatieberoep). Tevens wordt uw aandacht gevestigd op de vormvereisten voor het indienen van een verzoekschrift als bepaald in de artikelen 2 – 6 van bovenvermeld besluit.

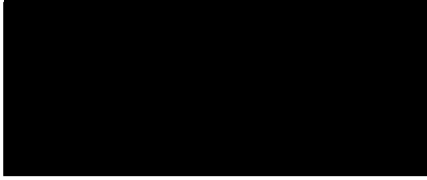
Het beroep moet aangetekend verstuurd worden naar de Raad Van State, Wetenschapsstraat 33, 1040 BRUSSEL of worden ingediend via de elektronische procesvoering (artikelen 39, 40 en 42 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van een cassatieberoep).

Voor meer info voor het indienen van een cassatieberoep kan u terecht op www.raadvanstate.be.

Met hoogachting

Voor de hoofdgriffier

V. LAUDUS
Toegevoegd griffier

De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van deze beschikking. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

Brussel, 20 januari 2023

Voor de hoofdgriffier

V. LAUDUS

Toegevoegd griffier

Arrest

nr. 283 214 van 16 januari 2023
In de zaak RvV 282 033 / IV

In zake: [REDACTED]

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGALE, die *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 2 december 2015, dient op 2 december 2015 samen met zijn moeder een eerste verzoek om Internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 13 april 2018, bij arrest nr. 202 355, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten dient verzoeker op 28 mei 2018 een tweede verzoek om Internationale bescherming in, wat door de commissaris-generaal op 31 augustus 2018 niet ontvankelijk werd

verklaard. Het daartegen ingediende beroep wordt door de Raad op 20 maart 2019, bij arrest nr. 218 546, verworpen.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 29 december 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 15 april 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij dit volgend verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient geen beroep in tegen voormelde beslissing.

1.4. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 30 augustus 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 27 oktober 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 26 april 2022.

1.6. Op 9 september 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 9 september 2022 en luidt als volgt:

"A. Feltenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Serasyab in het zesde politiedistrict van de stad Kabul. U verklaart geboren te zijn in 1997. U bent van gemengde Pashtoen-Tadjiekse origine.

Uw moeder werkte als leerkracht Pashtoe in de Safullah Afzall school in het nabijgelegen dorp Qala-e-Muslim. Ze gaf les aan meisjes. Op 28 sunbula 1394 volgens de Afghaanse kalender (AK) of 19 september 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (GK) vonden uw ouders een brief van de taliban voor jullie huis waarin uw moeder uitgenodigd werd om hen te helpen. Ze lichtte de schooldirecteur in over de brief, die daarop de politie contacteerde. De volgende dag, toen ze naar school liep met uw zussen en broer, werd ze tegengehouden door twee talibanaanhangers op een motor. De talibs gaven haar een doos met gif in en geboden haar deze mee te nemen naar haar school, in de gang te plaatsen en op de knop te duwen zodat het gif zich zou verspreiden in de school en alle meisjes vergiftigd zouden worden. Ze nam de doos mee naar school en lichtte de schooldirecteur in over wat haar overkomen was. De schooldirecteur lichtte de politie opnieuw in, die politieagenten in burger aanduidde om haar en de andere leerkrachten te beschermen onderweg van en naar school. Op 14 mizan 1394 AK (6 oktober 2015 GK) vonden uw ouders een tweede brief van de taliban voor jullie huis. In deze brief bedreigde de taliban uw moeder en haar familie met de dood omdat ze niet gedaan had wat de taliban gevraagd had. Uw moeder besliste niet langer te gaan werken en thuis te blijven. Uw vader heeft dit aangegeven bij de politie op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK). Op 28 mizan 1394 AK (20 oktober 2015 GK) 's avonds is de taliban naar uw huis gekomen. Uw vader begreep dat de mannen die voor de deur stonden taliban waren. Uw oom langs moederszijde, die op dat ogenblik bij u thuis op bezoek was, besliste met hen te zullen spreken en gebod uw ouders, uw broer en zussen en uzelf het huis langs de achterdeur te verlaten. U vertrok samen met de rest van het gezin naar het huis van uw tante langs moederszijde. Daar aangekomen verwittigden jullie de politie. De politie informeerde jullie nadien dat uw oom langs moederszijde vermoord was.

Op 9 aqrab 1394 AK (31 oktober 2015 GK) verliet u met uw ouders, broer en zussen Afghanistan. U raakte uw vader onderweg kwijt, waarop deze is teruggekeerd naar Kabul. Na een reis van ongeveer een maand verzochten u en uw moeder internationale bescherming in België op 3 december 2015. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw taskara, tien opleidingscertificaten en uw studentenkaart van de Polytechnische Universiteit van Kabul. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 13 april 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 28 mei 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in omdat uw regio nog onveilig is geworden. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban. Uw

problemen zijn erger geworden en uw regio nog onveilig. Uw vader was gewond geraakt bij een zelfmoordaanslag en verbleef destijds in een ziekenhuis. De school waar uw moeder tewerkgesteld was, is nadat het personeel bedreigd werd door de Taliban een tijd gesloten geweest door de autoriteiten omwille van de veiligheid. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u een USB-stick neer met foto's van uw gewonde vader en foto's en video's van uw reisweg van Afghanistan naar België. Uw advocaat stuurde, samen met NANSEN, een bundel door met opmerkingen.

Op 31 augustus 2018 weigerde het CGVS uw tweede verzoek ontvankelijk te verklaren omdat u geen elementen aangehaald had die uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten. Uw moeder R.R. (o.v. X) en uw zus R.H. (o.v. X) die gelijktijdig met u een verzoek om internationale bescherming ingediend hadden ontvingen respectievelijk een beslissing tot niet-ontvankelijkheid en een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen van het CGVS werden op 20 maart 2019 en 23 oktober 2019 door de RvV bevestigd.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 29 december 2019 samen met uw moeder Raja en uw zus Hasina een volgend verzoek in. Uw zus RASULI Madina (o.v. 8.174.999) diende op die dag een eerste verzoek in. In uw derde verzoek herhaalde u uw vrees om gedood te worden door de Taliban en wijst u ter verklaring naar de motieven die u reeds in uw eerdere verzoeken uiteenzette. U begreep niet dat u een negatieve beslissing kreeg terwijl de situatie van u en uw moeder gelijkaardig is aan die van de leerkracht die in Frankrijk gedood werd. Tevens wees u erop dat de veiligheidssituatie in Kabul slecht was, de regio gecontroleerd werd door de Taliban en de Taliban aan de winnende hand was, getuige de aanval op de Duitse ambassade en het gegeven dat er geen Italiaanse en Belgische ambassade gevestigd was in de Afghaanse hoofdstad. U legde geen stukken neer ter staving van uw derde verzoek.

Uw derde verzoek om internationale bescherming werd op 15 april 2021 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 30 augustus 2021 diende u samen met uw moeder en uw zussen H. en M. een volgend verzoek in. Uw minderjarige broer M.A. (o.v. X) en zus S. (o.v. X) verklaarden zich toen voor de eerste maal vluchteling. In uw vierde en huidig verzoek houdt u vast aan uw initieel asielrelaas. Daarnaast werpt u op dat u het met uw leven zou bekopen indien u uw mening zou verkondigen aan de Taliban en vreest u om als verwesterd gepercipieerd te worden. Tenslotte vreest u om in Afghanistan niet te kunnen werken en studeren en wijst u op de algemene socio-economische malaise in Afghanistan.

U legt geen stukken neer ter staving van uw huidig verzoek. Uw moeder bracht twee foto's van uw vader in Iran aan. Deze foto's werden ook aan uw verzoek toegevoegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In uw huidig verzoek verwijst u als asielmotief andermaal naar de problemen met de Taliban die jullie in Afghanistan door de tewerkstelling van uw moeder en haar weigering samen te werken met de Taliban kenden (CGVS, p.3). Er moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast. Doorheen uw volgende verzoeken bracht u inzake dit asielmotief geen nieuwe elementen aan die de kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten en ook in uw huidige verzoek slaagt u er door het louter opnieuw opwerpen van dit motief niet de beoordeling van het CGVS en de RvV te wijzigen. De twee foto's, waarmee jullie willen aantonen dat uw vader momenteel in Iran verblijft missen bewijskracht om het geloof in uw asielmotieven te herstellen. De vaststelling dat uw vader ten tijde van de foto's in Iran verbleef toont immers allerminst de waarachtigheid van uw asielrelaas aan.

Daarnaast geeft u aan dat u in België het recht op vrije meningsuiting geniet en benut en het in Afghanistan voor u niet mogelijk zou zijn om zonder gedood te worden aan een lid van de Taliban een mening te vertolken die hun gedachtegoed tegenspreekt (CGVS, p.4,5). Op de vraag waarom u aan Taliban te kennen zou geven dat uw gedachtegoed op cruciale punten van het uwe afwijkt, zeker indien u beseft dat u erdoor riskeert om gedood te worden, antwoordt u slechts dat u gek bent en niets beters te doen heeft (CGVS, p.5,6). Dit is allerminst ernstig. U laat bovendien volledig na deze bewering te staven. Van u – in tegenstelling tot wat u beweert – een weldenkend persoon kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u zich niet bewust in een situatie plaatst die een risico voor uw leven inhoudt. Te meer omdat u allerminst aantoont dat het niet kunnen uiten van uw ongezouten mening aan de Taliban voor u een dergelijke schending van uw basisrechten inhoudt dat het gelijkgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade. Dit blijkt eens te meer daar u in België over een onderwerp dat u als praktiserend moslim, gezien u deelneemt aan de Ramadan, nochtans na aan het hart zou moeten liggen weinig tot geen uitgewerkte mening blijkt te hebben, laat staan ervoor op lijkt te komen (CGVS, p.1). Omdat u zelf aangeeft dat u, in tegenstelling tot de Taliban, vindt dat mensen hun eigen kleren moeten kunnen kiezen en u vindt dat andere mensen niet tot iets gedwongen mogen worden werd u gevraagd naar uw mening over het hoofddoekenverbod dat uw zussen in hun huidige school treft (CGVS, p.6). Uw antwoord dat u er geen moeite mee heeft omdat de schoolgaande meisjes hun eigen beslissing kunnen nemen als ze volwassen zijn, doet in het licht van uw eerdere uitspraken de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.6). Vreemd genoeg benadrukt u hierbij dat u het belangrijk vindt dat deze meisjes zelf beslissen of ze een hoofddoek dragen en bevestigt u dat u vindt dat een meisje van zestien jaar zelf kan beslissen of ze een hoofddoek wilt dragen (CGVS, p.6-7). Dat u als praktiserend moslim enerzijds het belang van religieus zelfbeschikkingsrecht benadrukt maar dat een inbreuk hierop u tegelijkertijd onverschillig laat, getuigt geenszins van een dergelijke betrokkenheid bij maatschappelijke thema's dat u zich er een duidelijke mening over vormt, laat staan ervoor opkomt. Derhalve kan er allerminst aangenomen worden dat u in Afghanistan publiekelijk standpunten gaat innemen tegen het gedachtegoed van de Taliban dat u hierdoor een beschermingsnood zou hebben.

Tot slot stelt u dat de Taliban van alle Afghanen die uit Europa terugkeren denken dat ze de Westerse mentaliteit overgenomen hebben. Deze Afghanen zouden de Taliban nu naar madrassa's sturen om hun gedachten bij te sturen en van hen verlangen ze dat ze de Jihad voor hen doen. U gevraagd hoe u weet dat de Taliban zo optreden tegen Afghanen die uit Europa terugkomen, wijst u erop dat de Taliban zijn strijders in het verleden opleidde in madrassa's en dat ze u, toen u als vierjarige tijdens het Talibanregime op school zat, leerden om te gaan met wapens (CGVS, p.4-5). Daargelaten dat u niet aantoont en het allerminst aannemelijk is dat de Taliban tussen 1996 en 2001 in reguliere scholen aan vierjarige wapentraining gaven, onderbouwt u met uw verwijzing naar hun vroegere trainingmethoden op geen enkele wijze uw these over de behandeling van terugkerende Afghanen door de Taliban (CGVS, p.4-5). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u andermaal aangemoedigd om alle informatie die de door u gevreesde problemen staven over te maken, hetgeen u naliet te doen (CGVS, p.9). U slaagt er derhalve niet in uw these dat Afghanen die uit Europa terugkeren in madrassa's gebrainwashed en in de Jihad ingezet worden aannemelijk te maken. Te meer u zelf toegeeft dat u eigenlijk niet weet hoe de Taliban zou reageren op uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.4).

Uw these staat bovendien haaks op uw de informatie waar het CGVS over beschikt. Zo kan uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van Januari 2022) niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen

die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghansen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghansen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Integendeel, in het kader van uw these dat u als verwesterd gepercipieerd zou worden bij terugkeer naar Afghanistan moet er nog naar uw recente huwelijk gewezen te worden. Zo geeft u aan dat u op afstand huwde met een meisje dat zich in Kabul bevindt (CGVS, p.2). Uw vrouw is de dochter van de nicht van uw tante, zo zegt u (CGVS, p.2,3). Vreemd genoeg noemt uw moeder haar de dochter van uw tante van vaderszijde en bevestigt ze deze voorstelling wanneer uw schoonmoeder uw moeders schoonzus wordt genoemd (CGVS Raja, 26/4/2022 p.4). Hoe dan ook, kan er uit dit in uw kindertijd afgesproken huwelijk op afstand met een net meerderjarig meisje dat uw – al dan niet dichte – verwant is en die u slechts als kind in levende lijve ontmoette moeilijk afgeleid worden dat u de Westerse waarden en normen overgenomen heeft (CGVS, p.2,3; CGVS Raja, 26/4/2022 p.4,5). Integendeel, met dit huwelijk beantwoordt u volledig aan de Afghaanse traditie. Hoewel u aangeeft dat u telefonisch contact nam met het meisje namen jullie al na drie maanden de beslissing om te huwen omdat jullie "tevrede" waren met het huwelijk waardoor jullie onmogelijk op basis van een goede kennis van elkaar, laat staan een effectieve liefde besloten hebben om samen door het leven te gaan (CGVS, p.2; CGVS Raja, 26/4/2022 p.4). Uw moeder geeft zelfs aan dat ze niet weet waarom u en uw echtgenote instemden met het huwelijk. Over uw motivatie oppert ze dat u het meisje misschien knap vond, terwijl ze over uw echtgenote slechts kan zeggen dat ze de vraag van haar schoonmoeder of ze blij was met het huwelijk slechts met "ja" beantwoordde (CGVS Raja, 26/4/2022 p.4-5). Ook uit de verklaringen van uw moeder moet begrepen worden dat u en uw echtgenote volgens de Afghaanse normen handelden. In uw opvatting dat u zich door uw verloving als getrouwd beschouwd volgens het perspectief van de familie en niet volgens het perspectief van hier schrijft u zich andermaal in de Afghaanse traditionele denkwijze in (CGVS, p.2). In de mate dat u vast blijkt te houden aan de Afghaanse tradities kan er moeilijk aangenomen worden dat u als verwesterd gepercipieerd zou worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In de mate dat u wenst als asielmotiveer aan te voeren dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen studeren moet er op gewezen worden dat het niet kunnen aanvatten van hogere studies voor u, een volwassen man van vijftientig jaar, geen vervolging of ernstige schade volgens artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt (CGVS, p.7).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op <https://col.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_06 EASO COI Report Afghanistan Security situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09 EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.eaaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals brembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienen beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uw verwijzing naar twee bomaanslagen die twee of drie dagen voor uw persoonlijk onderhoud gebeurden en uw verwachting dat er een burgeroorlog zal losbarsten is onvoldoende om bovenstaande analyse te wijzigen (CGVS, p.4,5).

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Uw verwijzing naar de aanslagen bij de universiteit waarvan u getuige was kunnen niet beschouwd worden als een persoonlijk element waardoor u een verhoogd risico zou lopen (CGVS, p.8). U kan immers niet meer als student beschouwd worden noch steaft u uw these dat de Afghaanse universiteiten actueel dermate geïsoleerd worden (CGVS, p.8). Het valt hierbij op dat u steunt op een foutief begrip van de door u gevonden informatie. U meent dat de Taliban nog steeds aanslagen pleegt tegen de Afghaanse onderwijsinstellingen en u baseert zich voor uw stelling op het nieuws dat de Islamitische Staat een aanslag opelste. U stelt evenwel de Islamitische Staat verkeerdelijk gelijk aan de Taliban (CGVS, p.7). Bijgevolg levert u geen element aan die erop wijst dat er voor u een verhoogd risico zou bestaan in de zin van artikel 48/4 §2,c van de Vreemdelingenwet. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft uw vrees om in Afghanistan werkloos te zijn en uw verwijzing naar de algemene economische malaise in Afghanistan dient er op het volgende gewezen te worden (CGVS, p.4). Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30896/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan **uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren"**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."*

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 878 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uw moeder, broer en zussen werden de vluchtelingenstatus toegekend op basis van persoonlijke elementen die zij in hun laatste verzoek om internationale bescherming aanhaalden. Aangezien elk dossier op eigen merite moet beoordeeld worden kan de gunstige beoordeling van hun verzoek uw nood aan internationale bescherming niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 57/1, §§3-4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 10, §3 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij een nood aan bescherming heeft wegens zijn verwesterd profiel. Hierbij geeft hij vooreerst een theoretische uiteenzetting over daadwerkelijk en gepercipieerde verwestering, gaat hij vervolgens in op algemene landeninformatie, waarbij hij citeert uit volgende bronnen:

- UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Asylum seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018;
- OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »", 26 maart 2021;
- ASYLOS, "Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over", november 2021;
- EASO, "Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note", november 2021;
- Friederike Stahlmann, "Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans", Diakonie Deutschland, juni 2021;
- Friederike Stahlmann, "Experiences and prospects of deported Afghans in the context of current political and economic developments in Afghanistan", Diakonie Deutschland, juni 2021;
- EUAA, "Afghanistan-targeting of Individuals Country of Origin Information Report", augustus 2022;
- Deense immigratiedienst, "Afghanistan Taliban's Impact on the population", juni 2022.

Vervolgens besluit hij dat uit voormelde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan een 'verwesterde' persoon een risicoprofiel heeft en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Hij stelt dat het hierbij niet uitmaakt of die persoon daadwerkelijk 'verwesterd' is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.

Hij stelt dat hij meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag heeft en meent te behoren tot de specifieke groep van verwesterde Afghanen. Hij vervolgt dat het gegeven dat Afghanen het land hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban, gepercipieerd kan worden als een daad van verzet tegen het beleid en de methodes van de Taliban. Ook

Afghanen die nog steeds moslim zijn kunnen gepercipieerd worden als niet-religieus door de taliban omdat ze zich niet aanpassen aan de strikte lezing van de islam vooropgesteld door de taliban. Ook verwesterde personen die terugkeren kunnen in de Afghaanse context beschouwd worden als personen met een eigen identiteit omdat zij als anders kunnen worden beschouwd en door de omringende samenleving met stigmatisering kunnen worden geconfronteerd. Volgens hem kan een vlucht naar Europa door de taliban gezien worden als een daad van politiek verzet. Verwijzend naar een rapport van Friederike Stahman wijst hij erop dat het niet noodzakelijk een sterk veranderd gedrag is, maar wel het verblijf in het westen zelf dat aan de basis van het gevaar ligt. Bovendien is de notie van 'ongelovige' niet noodzakelijk gelinkt aan religie maar kan het ook een uiting van politiek verzet zijn. Gelet op voorgaande meent hij dat het in zijn geval uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk is om te voorkomen aan de perceptie van 'verwestering', waardoor hij aannemelijk maakt dat één van de vervolgingsgronden hem kan worden toegedicht door de taliban, die *in casu* de actoren van vervolging zijn.

Verzoeker meent dat de rechtspraak van het EHRM, in het arrest Sufi en Elmi t/ Verenigd Koninkrijk naar analogie toepassing vindt op zijn situatie voor wat betreft de eis of het redelijk is van iemand te verwachten om zich te gedragen volgens conservatieve religieuze en sociale voorschriften.

Hij vervolgt dat hij minstens een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij legt uit dat hij riskeert geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Hij verwijst naar een rapport van Friederike Stahlmann waaruit blijkt dat teruggestuurde Afghanen geen kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege hun sociale uitsluiting en waarin gewezen wordt op de extreme armoede waarmee de Afghaanse bevolking wordt geconfronteerd. Volgens hem hebben ook EASO en OSAR opgemerkt dat Afghanen die uit het Westen terugkeren, gestigmatiseerd worden en sociaal-maatschappelijk worden geïsoleerd. Hij meent dat die discriminatie en stigmatisering grondiger en beter moet worden onderzocht.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn persoonlijke situatie en meent dat er heel wat elementen aantonen dat hij riskeert om gepercipieerd te worden als 'verwesterd' bij terugkeer naar Afghanistan en hierdoor te zullen worden geïsoleerd door de taliban. Hij wijst erop dat hij een jongvolwassene was en amper 18 jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan, hij de voorbije zeven jaar in de westerse samenleving heeft geleefd en beïnvloed is geraakt door de westerse maatschappelijke waarden en levenswijze. Daarenboven zou hij zich bij terugkeer niet vrij kunnen uitspreken over zijn persoonlijke overtuigingen over politiek of religie en zal hij als enige van zijn gezin moeten terugkeren naar Afghanistan omdat zijn andere familieleden erkend werden als vluchteling. Dit zou betekenen dat zijn zussen, moeder en jonge broer alleen in Europa achterblijven zonder een mannelijke begeleider, wat negatief zal worden gepercipieerd door de taliban. Hij meent dat hij riskeert om gepercipieerd te worden als iemand die de in Afghanistan geldende maatschappelijke codes en religieuze normen niet langer respecteert en hiervoor bestraft zal worden door de taliban.

Hij wijst erop dat hij dit alles wenste over te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, maar dat dit niet mogelijk was wegens de negatieve sfeer en de minachtende houding van de *protection officer*, die weinig vragen stelde. Hij voelde zich hierdoor geïntimideerd en zich niet op zijn gemak om uitgebreid zijn vrees uiteen te zetten. Zijn raadsman zou hiervoor een klacht hebben ingediend onmiddellijk na afloop van het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat hij desondanks inspanningen heeft geleverd om uit te leggen waarom hij in Afghanistan riskeert te worden gepercipieerd als zijnde verwesterd en waarom dit een risico op vervolging inhoudt. Zo legde hij uit dat hij in geval van terugkeer niet langer zijn vrije mening zou kunnen uiten en dat hij vreest om problemen te zullen ondervinden met de taliban omdat zij niet aanvaarden dat iemand zich anders gedraagt. Verder zou hij ook hebben uitgelegd hoe Afghaanse terugkeerders uit Europa worden gepercipieerd en behandeld door de taliban. Hij meent dat hij concrete voorbeelden heeft gegeven van hoe zijn gedrag en sociale normen en waarden zijn veranderd sinds hij in België leeft en waarom dit een grond voor vervolging vormt. Hij verwijst hierbij naar zijn verklaringen, namelijk dat hij in België geleerd heeft om zijn vrije mening te uiten, dat hij heeft uitgelegd waarom hij het niet eens is met het beleid van de taliban, dat hij de taliban vreest omwille van hoe hij denkt, dat hij vindt dat zijn zussen zelf moeten kiezen of zij al dan niet een hoofddoek dragen. Verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie stelt hij dat het redelijkerwijs niet van hem kan worden verwacht dat hij zich heel zijn leven stil houdt om aan vervolging door de taliban te ontkomen. Hij meent dat het volgende motief in de bestreden beslissing "*Van u – in tegenstelling tot wat u beweert – een weldenkend persoon kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u zich niet bewust in een situatie plaatst die een risico voor uw leven inhoudt*" – volledig strijdig is aan

voormelde rechtspraak van het Hof. De beslissing zou daarnaast getuigen van een zeer beperkte lezing van zijn verklaringen nu hij terecht de vraag heeft opgeworpen of hij zijn hele leven stil zal moeten blijven om op die manier de confrontatie met de Taliban niet te moeten aangaan. Verzoeker somt vervolgens de elementen van verwestering op en geeft aan dat hij nog maar enkele maanden meerderjarig was toen hij in België aankwam, dat hij al 7 jaar in België verblijft, hij een integratiecursus heeft gevolgd waarin hij heeft geleerd over bepaalde belangrijke basiswaarden van de Belgische maatschappij, zoals het recht op vrije meningsuiting, dat hij het goed vindt dat zijn zussen studeren, naar een gemengde school gaan en zelf kiezen of ze al dan niet een hoofddoek dragen, dat hij westerse kleding draagt en zijn baard scheert, dat hij vlot Engels en Frans spreekt en zich kan behelpen in het Nederlands, dat zijn familie behoorlijk conservatief is en het problematisch vond dat zijn moeder les gaf en zijn zussen naar school gingen.

Hij meent dat de commissaris-generaal nog rekening diende te houden met zijn individuele situatie toen hij zich nog in Afghanistan bevond. Hij preciseert dat zijn gezin reeds voor het vertrek uit Afghanistan zeer progressief was t.a.v. de toen geldende strikte Afghaanse sociale normen en vervolgt dat zelfs indien geen geloof wordt gehecht aan de problemen die zijn gezin heeft ondervonden met de Taliban, het wel vaststaat dat zijn familie in hun omgeving gekend was als zijnde zeer progressief en hierdoor met enige argwaan werd bekeken.

Hij wijst erop dat zijn andere gezinsleden, zijn moeder, twee meerderjarige zussen, minderjarige zus, minderjarige broer erkend werden als vluchteling. De erkenning van zijn gezinsleden heeft belangrijke gevolgen voor hem omdat er niet aan kan worden getwijfeld dat het ernstige vragen zal opwerpen als hij plots, na zeven jaar afwezigheid, zal terugkeren naar Afghanistan terwijl de rest van het gezin in België zou achterblijven. Hij zal dan rechtstreeks geassocieerd worden met zijn gezinsleden die als afvallige worden beschouwd. Omdat hij de afgelopen zeven jaar met hen heeft samengewoond, zal hij er ook van beschuldigd worden 'besmet' te zijn door westerse gedachtegoed. Bovendien zal worden opgemerkt dat zijn vrouwelijke familieleden achtergebleven zijn zonder mannelijke familieleden, wat in strijd is met de sociale normen opgelegd door de Taliban. Het is volgens hem zeer aannemelijk dat hij de gevolgen zal moeten dragen van het gedrag van zijn zussen of moeder. Volgens hem werd dit niet voldoende onderzocht door het CGVS.

Verzoeker meent dat de motieven in de beslissing onvoldoende en naast de kwestie zijn. Het CGVS lijkt er vanuit te gaan dat enkel personen die publiekelijk standpunten innemen, die ingaan tegen het gedachtegoed van de Taliban, een gegronde vrees voor vervolging hebben. Het CGVS leest daarenboven stellingen in zijn verklaringen, die hij nooit heeft gezegd. Hij zou nooit verklaard hebben dat hij er geen moeite mee heeft dat er een hoofddoekenverbod geldt en dat het zelfbeschikkingsrecht van zijn zussen hem onverschillig laat. Hij wijst erop dat hij heeft verklaard dat hij vindt dat meisjes dit zelf moeten kunnen kiezen. Hij begrijpt niet waarom dit laatste relevant is voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek nu dit eerder getuigt van het feit dat hij één van de hoekstenen van de Belgische maatschappij aanvaardt, namelijk de scheiding tussen kerk en staat.

Hij meent dat het problematisch is dat het CGVS de Afghaanse tradities gelijkstelt met het gedachtegoed van de Taliban, gebaseerd op de sharia, wat volgens hem getuigt van een gebrek aan kennis van de situatie in Afghanistan. Hij meent dat het in dit opzicht niet terecht is dat het CGVS zijn huwelijk heeft aangegrepen om zijn nood aan internationale bescherming in vraag te stellen, door te motiveren dat hij met dit huwelijk volledig beantwoordt aan de Afghaanse traditie en dat aangezien hij in die mate blijkt vast te houden aan de Afghaanse tradities er moeilijk kan worden aangenomen dat hij als verwesterd wordt gepercipieerd.

Aangaande de landeninformatie aangebracht door het CGVS, meent hij dat deze onvolledig en niet grondig werd onderzocht. Uit het EASO rapport van januari 2022 kan volgens hem wel degelijk worden afgeleid dat Afghanen, die hun land hebben verlaten om economische redenen, als 'slechte' moslims worden gezien in het bijzonder als zij in een niet-Moslim land gewoond hebben. In het rapport EUAA Country Guidance van april 2022 wordt volgens hem duidelijk aangegeven dat er beperkte informatie beschikbaar is over de manier waarop gepercipieerde 'verwesterde' Afghanen worden behandeld sinds de machtsovername door de Taliban. Hij wijst erop dat de Raad nog in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van oordeel was dat de verschillende rapporten over de huidige situatie met de nodige zorgvuldigheid moeten worden gelezen omdat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Hij meent dat uit de bestreden beslissing allesbehalve blijkt dat de commissaris-generaal met enige terughoudendheid de rapporten heeft gelezen. Het kan volgens hem geconcludeerd worden dat het onderzoek van het CGVS volstrekt gebrekkig en onvolledig

is. Hij verwijt de commissaris-generaal zich te baseren op informatie die slechts afkomstig is van één bron, met name het EUAA en neemt de kritiek van Nansen dienaangaande over (p. 43-48 van het verzoekschrift).

In een tweede onderdeel gaat verzoeker uitgebreid in op de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en de voedselonzekeerheid. Hij wijst erop dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan internationale hulp die veel Afghansen in staat stelde te overleven. Hij meent dat, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie. Hij voegt nog toe dat er sprake is van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 EVRM en dat er wel degelijk sprake is van een opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

In een derde onderdeel zet hij uiteen dat Afghanistan zich in een situatie van een gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt en er aldus niet geconcludeerd kan worden dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet langer van toepassing is. Hij verwijt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus te hebben geweigerd op basis van een zekere appreciemarge waaronder het aantal slachtoffers met het totale bevolkingsaantal, wat het Hof van Justitie juist vroeg om niet te doen. Volgens hem geven de beschikbare rapporten, ook degene waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, duidelijk aan dat er nog steeds heel veel geweld is in Afghanistan en dat de gevechten tussen verschillende strijdende groepen in verschillende regio's dagelijks koets zijn. Volgens hem kan er niet worden besloten dat er geen intern conflict meer gaande is zodat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal een foutieve analyse heeft gemaakt van het conflict en de nood aan bescherming en dit in strijd met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de Taliban niet in staat zal zijn om het grondgebied volledig te controleren en willekeurig geweld en gevechten uit te sluiten in de toekomst, wat maakt dat de situatie steeds potentieel gevaarlijk zal blijven in de toekomst.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 4 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker beroept zich op het beginsel van eenheid van gezin voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij wijst erop dat zijn moeder, meerderjarige zussen, minderjarige zus en minderjarige broer erkend werden als vluchteling. Voor zijn vertrek uit Afghanistan was hij minderjarig en woonden zij allemaal samen. Aangezien hij studeerde was hij ten laste van zijn ouders. Voorgaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ook na hun komst naar België, zijn zij altijd samengebleven. Hij heeft ook tijdens het persoonlijk onderhoud uitgelegd dat hij zich verantwoordelijk voelt voor zijn familieleden omdat hij de oudste zoon is. Gezien de psychische kwetsbaarheid van zijn moeder, zou hij ook altijd mee ingestaan hebben voor de opvoeding van zijn zussen en kleine broer. Het is volgens hem strikt noodzakelijk dat het gezin wordt samengehouden. Verwijzend naar het arrest Ahmedbekova van het Europees Hof van Justitie stelt hij dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van andere familieleden nochtans belangrijke gevolgen kan hebben voor zijn nood aan bescherming. Hij verwijt de commissaris-generaal niet onderzocht te hebben of hij omwille van zijn familiebanden met in België erkende vluchtelingen niet blootgesteld zal worden aan daden van vervolging of ernstige schade. Hij meent dat hij hierover minstens gehoord diende te worden, wat niet gebeurde.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal, in toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, diende na te gaan of een terugkeerbesluit al dan niet leidt tot indirect refoulement. Door dit *in casu* te weigeren, wordt artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alsook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verwijzend naar het arrest Diakité van het Hof van Justitie stelt hij dat het wel degelijk tot de taak van de asielinstanties behoort om te beoordelen of een verwijderingsbeslissing het beginsel van non-refoulement zou miskennen. Het kan volgens hem niet worden aangenomen dat hij zich niet zal bevinden in zeer slechte levensomstandigheden bij terugkeer naar Afghanistan, het land dat hij reeds 10 jaar geleden heeft verlaten. Het CGVS kon volgens hem niet

besluiten, uit het feit dat juridisch de algemene situatie niet zou vallen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, er geen schending zou zijn van het verbod op een onmenselijke en vernederende behandeling. Hij voegt nog toe dat een terugkeer naar Afghanistan in feite ook onmogelijk is en er geen diplomatieke banden zijn met de Taliban, waardoor hij niet verwijderbaar is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende nieuwe stuk

- NANSEN Note, 3-21, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021.

3.2. Op 11 oktober 2022 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 13 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan; Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontstaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Huidig beschermingsverzoek betreft het vierde verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in België heeft ingediend. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat zijn moeder, die les gaf aan meisjes, door de taliban werd benaderd en gevraagd werd om gif te laten verspreiden in haar school, waaraan zij weigerde gevolg te geven. Omdat zij de taliban niet gehoorzaamde werd verzoekers gezin met de dood bedreigd en verliet hij Afghanistan op 31 oktober 2015, vergezeld van zijn ouders, broer en zussen. Hij raakte zijn vader onderweg kwijt. De beslissing van 18 juli 2017, waarbij de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, werd na beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 202 355 van 13 april 2018. Verzoekers tweede en derde beschermingsverzoek werden door de commissaris-generaal respectievelijk op 31 augustus 2018 en op 15 april 2021 niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die verzoekers kans op een beschermingsstatus aanzienlijk verhogen.

Het vierde en huidige asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de problemen die hij er gekend heeft met de taliban. Hij geeft aan dat hij gevlucht is uit Afghanistan omdat het leven van zijn moeder er in gevaar was. Daarnaast vreest hij bij terugkeer benaderd te zullen worden door de taliban omwille van zijn leven in Europa, het felt dat hij hier gestudeerd heeft, volledig geïntegreerd is en het gewend is geraakt om te leven in vrijheid (AD CGVS, deel 4; Verklaring Volgend Verzoek, punten 18, 19 en 20).

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeker in het kader van zijn huidige en vierde verzoek om internationale bescherming andermaal verwijst naar de problemen met de taliban die hij in Afghanistan heeft gekend door de tewerkstelling van zijn moeder en haar weigering om samen te werken met de taliban en verzoeker er niet in slaagt om de reeds gemaakte beoordeling door het CGVS en de RVV te wijzigen. De twee foto's, waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat zijn vader in Iran verblijft, heeft volgens de commissaris-generaal geen invloed op de waarachtigheid van zijn relaas.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal omtrent verzoekers verklaring, dat hij in Afghanistan niet meer zijn eigen mening zal kunnen uiten en hij gevisieerd zal worden wegens zijn verblijf in Europa, wat volgt i) er kan allerminst aangenomen worden dat verzoeker in Afghanistan publiekelijk standpunten gaat innemen tegen het gedachtengoed van de taliban en dat hij hierdoor een beschermingsnood zou hebben, ii) verzoeker getuigt niet van een dermate betrokkenheid bij maatschappelijke thema's zoals het belang van religieus zelfbeschikkingrecht en iii) verzoeker slaagt er niet in zijn these, dat Afghanen die

uit Europa terugkeren, in madrassa's gebrainwashed en in de jihad Ingezet worden, aannemelijk te maken.

4.3.2. Waar verzoeker in het kader van zijn vierde verzoek inderdaad opnieuw melding heeft gemaakt van de problemen die ontstaan zijn door de tewerkstelling van zijn moeder, kan de Raad de commissaris-generaal niet bijtreden waar hij zich in de bestreden beslissing er louter toe beperkt te stellen dat deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van het eerste beschermingsverzoek en er geen elementen voorliggen die zouden nopen tot een andere beoordeling. De verklaringen afgelegd door verzoeker in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek dienen immers beoordeeld te worden in het licht van de machtsovername door de taliban in Afghanistan en de beschikbare landeninformatie.

De Raad verwijst naar de informatie die door beide partijen wordt voorgelegd, zoals vermeld in punten 2 en 3 van dit arrest.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder Islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd.

Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering ulterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in

het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de Taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, blijftreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49).

De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

In het kader van het huidige vierde verzoek moet een beoordeling worden gemaakt van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging. Daarbij moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, zorgvuldig worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de Taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de Taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game"). *In casu* stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat rekening gehouden diende te worden met zijn individuele situatie. Hij legt uit dat hij, toen hij nog in Afghanistan was, reeds behoorde tot een zeer progressief gezin nu zijn moeder leerkracht was en les gaf in een meisjesschool, wat bij het doorlopen van zijn

volgde verzoeken om internationale bescherming nooit in twijfel werd getrokken. Daarnaast wijst hij erop dat hij slechts 18 jaar was en jong volwassen was bij zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij de voorbije zeven jaar in de westerse samenleving heeft geleefd en beïnvloed is geraakt door de westerse maatschappelijke waarden en levenswijze, dat hij zich bij terugkeer niet vrij zal kunnen uitspreken over zijn persoonlijke overtuigingen over politiek of religie en dat hij als enige van zijn gezin zal moeten terugkeren naar Afghanistan omdat zijn andere familieleden erkend werden als vluchteling. Hij legt verder uit dat zijn zussen, moeder en jonge broer alleen in Europa achterblijven zonder een mannelijke begeleider, wat negatief zal worden gepercipieerd door de Taliban bij zijn terugkeer. Hij meent dat hij riskeert om gepercipieerd te worden als iemand die de in Afghanistan geldende maatschappelijke codes en religieuze normen niet langer respecteert en hiervoor bestraft zal worden door de Taliban.

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat de verwerende partij inmiddels aan verzoekers moeder, alsook aan zijn minderjarige broer, zijn minderjarige zus en zijn meerderjarige zussen de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Hoewel de redenen die aan de basis liggen van de toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoekers familieleden, met wie hij samen Afghanistan is ontvlucht, de Raad niet bekend zijn, wordt het niet betwist dat verzoekers moeder 20 jaar leerkracht is geweest in Afghanistan en de laatste twaalf of dertien jaar in Qala-e-Muslim, in de school Safullah Afzali heeft lesgegeven en duidelijk voorstander was voor onderwijs voor meisjes (RVV, arrest nr. 202 355 d.d. 13 april 2018 op naam van verzoeker, p. 4-5).

Uit de *Guidance Note Afghanistan* blijkt dat onderwijzend personeel tot een risico profiel behoort. Weliswaar wordt gepreciseerd dat niet alle individuen met dit profiel te maken krijgen met het risiconiveau dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen en dat hierbij rekening gehouden moet worden met de omstandigheden die van invloed kunnen zijn op het risico, zoals onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwelijke onderwijzers) en het zich uitspreken tegen de Taliban. Gelet op de informatie aangaande verzoekers moeder, waar de Raad vermag acht op de slaan en die zoals *supra* uiteengezet niet betwist wordt, zijn er *in casu* voldoende elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoekers moeder tot een risicoprofiel behoort. De *Guidance Note* vestigt er vervolgens de aandacht op dat personen die in het verleden tot een bepaald profiel behoorden of familieleden van een individu dat tot een bepaald profiel behoort, soortgelijke beschermingsbehoeften kunnen hebben als die welke worden omschreven voor het desbetreffende profiel en hiertoe rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 van EUAA, leest de Raad dat gezinsleden, louter wegens hun verwantschap met de vluchteling, het risico van vervolging kunnen lopen op een wijze die de basis voor de vluchtelingenstatus zou kunnen vormen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, hoewel zijn vierde verzoek ontvankelijk werd verklaard, hij door de commissaris-generaal werd gehoord op 26 april 2022 en hierbij melding maakte van het feit dat zijn moeder leerkracht is (CGVS verhoor, p. 3), uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiernaar een onderzoek werd gedaan in het licht van de machtsovername door de Taliban. Dit is nochtans wel degelijk van belang om het risico in te schatten in welke mate verzoeker als verwesterd zal worden gepercipieerd bij een terugkeer.

Van verzoeker kan niet verwacht worden zijn verwantschap met zijn moeder alsook met zijn minderjarige broer, zus en meerderjarige zussen, allen erkend vluchteling in België, bij een terugkeer naar Afghanistan te verhullen.

De Raad wenst nog op te merken dat de wijze waarop het gehoor verlopen is problematisch is waar verzoeker op een gegeven moment door de *protection officer* op de rooster werd gelegd over zijn mening over het hoofddoekenverbod in de Belgische school waar zijn zussen les volgen (CGVS verhoor, p. 6-7). De Raad acht het stellen van dergelijke vragen om alzo een beeld te kunnen vormen van de mate van verwestering van verzoeker allerminst gepast. Ook de gevolgtrekkingen dienaangaande in de bestreden beslissing, dat verzoeker niet zou getuigen van een dermate betrokkenheid bij maatschappelijke thema's, is beneden alle peil. De Raad stelt verder nog vast dat verzoeker inmiddels zeven jaar in België verblijft en zich ter terechtzitting uitstekend kon uiten in de Nederlandse taal.

4.4. Gelet op voorgaande acht de Raad het onduidelijk in welke mate de vluchtelingenstatus toegekend aan zijn moeder, rekening houdend met haar niet betwiste werkzaamheden als leerkracht en openlijke pro-meisjesonderwijs-houding actueel in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban kan resulteren in een gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer in hoede van haar zoon, verzoeker.

De Raad herhaalt dat het onderzoek van verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade een toekomstgerichte beoordeling vereist en dat daarbij rekening moet worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de Taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

4.5. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

4.6. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO